

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V havarijní zóně jaderné elektrárny Temelín**, se sídlem Neznašov 122, Všemyslice, zastoupený Mgr. Vladimírem Štolem, advokátem se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, zastoupený JUDr. Janem Kocinou, Ph.D. advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ, a. s.**, se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, zastoupená JUDr. Petrem Goláněm, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 32/26, Třebíč, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 A 92/2011 – 132,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 A 92/2011 – 132, zrušil rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „stěžovatel“) ze dne 29. 4. 2011, č. j. 10903/2011-83/642, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 4. 2008, č. j. KUJCK 11265/2006 OREG/177 (dále jen „územní rozhodnutí“), o umístění stavby sklad vyhořelého jaderného paliva v areálu jaderné elektrárny Temelín (dále jen „sklad jaderného paliva“) na pozemcích p. č. 180/1 v k. ú. Křtěnov, p. č. 1053/1 v k. ú. Březí u Týna nad Vltavou a p. č. 1044/3 v k. ú. Temelínec na návrh společnosti ČEZ, a. s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“).

V odůvodnění rozsudku městský soud předeslal, že v dané věci rozhoduje již podruhé, neboť již rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, č. j. 9 Ca 332/2008 – 124, zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 7. 2008, č. j. 18129/2008-83/1076, pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc k dalšímu řízení. Podle městského soudu bylo v dané věci stěžejní, zda se stěžovatel vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení. V odvolání byla uvedena řada námitek, které však stěžovatel řádně nevypořádal. Pouze uvedl, že námitky spadají do působnosti Státního úřadu pro jadernou bezpečnost (dále jen „Úřad“) a že k jejímu vyhodnocení není stěžovatel příslušný. Za tohoto stavu podle městského soudu absentovalo v napadeném rozhodnutí věcné vyřešení odvolacích námitek. Navíc se stěžovatel neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, kterým stěžovatele zavázal k věcnému vypořádání odvolacích námitek. Městský soud poukázal na ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nad rámec výše uvedeného uvedl, že nedisponuje-li stěžovatel dostatečnou odborností pro řešení některých otázek namítaných odvolatelem, je na místě, aby se obrátil na odborně vybavený správní orgán a opatřil si jeho stanovisko. Proto městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že se nevypořádal s odvolacími námitkami a že nerespektoval pokyny městského soudu vyplývající z předchozího zrušujícího rozsudku. Stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, když si od Úřadu vyžádal rozhodnutí ze dne 29. 12. 2005, č. j. 2690412005, jímž bylo podle ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 18/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „atomový zákon“), povoleno umístění skladu paliva (dále jen „rozhodnutí Úřadu“). Stavební úřad byl oprávněn přezkoumat uvedené rozhodnutí pouze z toho pohledu, zda splňuje zákonem předepsanou formu a zda má náležitosti vyžadované zákonem. Nemohl však přezkoumávat jeho věcný obsah a byl povinen z jeho obsahu vycházet. Dále uvedl, že rozhodnutí Úřadu mělo charakter závazného podkladového úkonu pro rozhodování stavebního úřadu a bylo samostatně soudně přezkoumatelné. V odvolacím řízení proti územnímu rozhodnutí stěžovatel nemohl zpochybnit závěry vyplývající z rozhodnutí Úřadu, ani je jinak hodnotit. Účastník řízení byl oprávněn námitky, které uplatnil v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí, namítat v řízení o přezkumu rozhodnutí Úřadu. K argumentu městského soudu, že se mohl obrátit při vypořádání odvolacích námitek na správní orgán, u kterého by si vyžádal stanovisko, uvedl, že z hlediska odbornosti neexistuje kromě Úřadu jiný správní orgán, který by mohl jeho rozhodnutí hodnotit. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ačkoliv se stěžovatel v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami účastníka řízení, a zohlednil tak závazný právní názor městského soudu vyplývající z předchozího zrušujícího rozsudku, městský soud znovu zrušil napadené rozhodnutí. S tímto závěrem

osoba zúčastněná na řízení vyjádřila nesouhlas, protože účastník řízení v žalobě napadal podkladová rozhodnutí, zejména rozhodnutí Úřadu, které představuje samostatné rozhodnutí, jež samostatně nabývá právní moci a které nemůže stavební úřad ve stavebním řízení přezkoumat, protože je pro něj závazné. Účastník řízení se podanou žalobou snaží o přezkum rozhodnutí Úřadu, ačkoliv žaloba směřovala proti rozhodnutí stěžovatele. Na daný případ dopadá podle osoby zúčastněné na řízení zákon č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976"), atomový zákon, a správní řád. Úřad není v uvedených předpisech označen za dotčený orgán státní správy. Nemohl být tudíž dotčeným orgánem. Proto nevydával stanoviska ani závazná stanoviska. Jednalo se o zcela samostatné rozhodnutí Úřadu. Podle osoby zúčastněné na řízení jsou rozhodnutí Úřadu a územní rozhodnutí dvě zcela nezávislá rozhodnutí. Stavebnímu úřadu a stěžovateli tak nezbylo, než při řešení odborných otázek z jaderné oblasti odkázat na uvedené rozhodnutí Úřadu, které již není přezkoumatelné. Z toho hlediska není důvodu, proč by na jeho obsah nemohl stavební úřad nebo stěžovatel odkázat ve svých rozhodnutích, jestliže nemůže takové rozhodnutí přezkoumávat, protože jaderné otázky zcela přesahují jeho pravomoc i odbornost. Stěžovatel proto nepochybil, pokud odvolací námitky vypořádal tak, že uvedl, že mu nepřísluší hodnotit rozhodnutí Úřadu z hlediska jeho věcné správnosti. Z výše uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*". Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové*

rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Ačkoliv je jeho odůvodnění stručné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval městský soud napadené správní rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když uvedl, že stěžovatel byl povinen věcně vypořádat odvolací námitky účastníka řízení. Uvedl také, že pouhý odkaz stěžovatele na skutečnost, že posouzení námitek spadá do působnosti jiných orgánů, nepostačuje. Skutečnost, že stěžovatel s tímto právním názorem městského soudu nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatelova argumentace uvedená v kasační stížnosti proto směřuje proti právnímu posouzení, které v dané věci učinil městský soud a které se týká povinnosti stavebního úřadu vypořádat věcně námitky účastníka řízení vznesené v průběhu územního řízení.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval dalšími stížními námitkami, na základě kterých stěžovatel dovozoval, že městský soud neměl zrušit jeho rozhodnutí, ale měl žalobu zamítnout.

Podle obsahu správního spisu podala osoba zúčastněná na řízení dne 21. 4. 2006 návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby skladu jaderného paliva. Ve vazbě na ust. § 70 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se účastníky územního řízení stala také občanská sdružení, mimo jiné i účastník řízení. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 14. 4. 2008, č. j. KUJCK 11265/2006 OREG/177, povolil umístění této stavby. Proti územnímu rozhodnutí podal odvolání i účastník řízení. V odvolání namítl, že v dokumentaci nebylo uvedeno množství radionuklidů, které bude v běžných podmínkách provozování skladu jaderného paliva z tohoto emitováno do ovzduší, a nebylo tak možné objektivně posoudit vliv hlavně plynných radioaktivních výpustí. Nesouhlasil s tím, že provoz skladu jaderného paliva není spojen s uváděním radionuklidů do životního prostředí. Podle jeho názoru obaly uloženého vyhořelého jaderného paliva umožňují únik ionizujícího záření. Dále namítl, že z dokumentace nebylo patrné, jak bude prováděna radiační kontrola vzdušnin odváděných ze skladu vyhořelého jaderného paliva, když k tomu byly určeny pouze světlíky pod střechou skladu. Rovněž poukázal na to, že sklad jaderného paliva bude již třetím významným zdrojem ionizujícího záření na malém území v jižních Čechách, a proto nelze v územním řízení posuzovat pouze tento sklad, ale je nutné vzít v úvahu i vliv dalších významných zdrojů na zdraví občanů, životní prostředí a ekosystémy v dané lokalitě. Vyjádřil nesouhlas s tím, že provozy jaderných reaktorů a skladu jaderného paliva jsou na sobě nezávislé a vlivy předmětné stavby jsou omezeny pouze na areál JE Temelín. V dokumentaci nejsou kumulativní a synergické účinky zmíněných zdrojů ionizujícího záření žádným způsobem zohledněny. Podle

účastníka řízení nedošlo k posouzení dopadů těžké havárie některého z jaderných zařízení umístěných v areálu JE Temelín a havarijní plán JE Temelín měl být zpracován ve spolupráci s občany a měl být veřejně projednán, což se nestalo. Stavební úřad se omezil na posouzení vlivu předmětné stavby na estetickou hodnotu krajiny a nezabýval se negativním vlivem jaderného zařízení na životní prostředí, ekosystémy, ekologickou stabilitu území, rozmanitost forem života, udržení a obnovu rovnováhy v přírodě atd. Na závěr poukázal stěžovatel na to, že pracovníci, kteří rozhodovali v předmětném správním řízení, měli nepřípustný poměr k projednávané věci.

Stěžovatel rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, č. j. 18129/2008-83/1076, odvolání zamítl a napadené územní rozhodnutí potvrdil. V rozhodnutí uvedl, že většina odvolacích námitek účastníka řízení se týkala zájmů chráněných zvláštními předpisy a stavební úřad rozhodl v dohodě, popř. se souhlasy orgánů státní správy, které tyto zájmy hájí tak, jak bylo jeho povinností podle ust. § 126 stavebního zákona z roku 1976, a podkladem pro územní rozhodnutí bylo i rozhodnutí Úřadu.

Rozsudkem městského soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 9 Ca 332/2008 – 124, bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla nepřezkoumatelnost, která spočívala v tom, že v rozhodnutí stěžovatele absentovaly úvahy týkající se věci samé, čímž bylo zabráněno zabývat se žalobními body z věcného hlediska. Městský soud zavázal správní orgán právním názorem, aby uvedené vady napravil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Stěžovatel rozhodnutím ze dne 29. 4. 2011, č. j. 10903/2011-83/642, znovu zamítl podaná odvolání. V jeho odůvodnění uvedl, že městský soud měl vytýkanou nepřezkoumatelností předchozího zrušeného rozhodnutí na mysli, že stěžovatel své vypořádání s odvolacími námitkami občanských sdružení neměl uvést souhrnně, ale ke každé odvolací námitce měl uvést informaci o tom, jak se s ní vypořádal. Ve vztahu k odvolání účastníka řízení uvedl k odvolací námitce týkající se emisí radioaktivních nuklidů a obalů vyhořelého jaderného paliva, že zájem na ochraně životního prostředí a osob před nežádoucími účinky ionizujícího záření je chráněn atomovým zákonem a hájí jej Úřad, který vykonává státní správu a dozor při využívání jaderné energie a s tím souvisejících činností, mezi které patří také umísťování a projektování zařízení pro skladování jaderných materiálů a navrhování, výroba a ověřování obalových souborů pro přepravu a skladování jaderných materiálů. Podle stěžovatele proto posouzení, zda je návrh v souladu s předpisy stanovujícími podmínky mírového využívání jaderné energie a ionizujícího záření, tj. zejména s atomovým zákonem, přísluší Úřadu a nikoliv stavebnímu úřadu, což vyplývá z ust. § 37 odst. 2 in fine a § 126 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976. Uvedená argumentace plně platí i ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se provádění radiační kontroly a dopadů těžké havárie některého z jaderných zařízení. K námitce týkající se posuzování záměru z hlediska kumulativních a synergických vlivů stěžovatel odkázal na kladné stanovisko Ministerstva životního prostředí vydané podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posouzení vlivů“). K námitce týkající se absence posouzení dopadů na životní prostředí, ekosystémy, ekologickou stabilitu území, rozmanitost forem života, udržení a obnovu rovnováhy v přírodě odkázal stěžovatel na stanovisko orgánu ochrany životního prostředí. Posouzení přínosu skladu jaderného paliva a potencionálních rizik je rovněž v kompetenci Úřadu, který postupuje

v takovém případě podle atomového zákona, a znovu poukázal na to, že si stavební úřad opatřil rozhodnutí Úřadu ve smyslu ust. § 126 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976. K námitce podjatosti stěžovatel odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu, v nichž bylo konstatováno, že zaměstnanci stavebního úřadu nejsou vyloučení z projednávání a rozhodování dané věci. Stěžovatel dále uvedl, že odvolací námitky účastníka řízení (s výjimkou námitky podjatosti) se týkají zájmů ochrany jednotlivých složek životního prostředí, respektive zvláštních zájmů chráněných zvláštními předpisy. Hájení všech těchto zájmů spadá do působnosti jiných správních orgánů, nikoliv stavebního úřadu. Bylo proto povinností stavebního úřadu rozhodnout v dohodě, popřípadě se souhlasem, s těmito jinými správními orgány, což mu ukládá ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, resp. vyžádat si rozhodnutí Úřadu, jak vyplývá z ust. § 126 odst. 3 citovaného zákona, což také učinil. Stěžovatel se také zabýval rozhodnutími (tj. povolením, stanoviskem, souhlasem, vyjádřením) dotčených orgánů státní správy spolupůsobících v řízení vedeném stavebním úřadem v rozsahu vymezeném v ust. § 37 odst. 2 in fine stavebního zákona. Toto rozhodnutí napadl účastník řízení žalobou, o které rozhodl městský soud napadeným rozsudkem.

Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, městský soud již v prvním zrušujícím rozsudku vyslovil závazný právní názor, aby stěžovatel k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl úvahy týkající se věci samé. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí s jednotlivými námitkami účastníka řízení vypořádal, avšak většinou pouze tím způsobem, že uvedl, že námitka spadá do působnosti jiného orgánu. Opět tedy věcně odvolací námitky neposoudil. Nejvyšší správní soudu se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v napadeném správním rozhodnutí absentovalo věcné vyřešení odvolacích námitek. Navíc stěžovatel nerespektoval závazný právní názor vyslovený městským soudem.

Nejvyšší správní se ztotožňuje s městským soudem i v tom, že nedisponuje-li stěžovatel dostatečnou odborností pro řešení některých otázek namítaných odvolatelem, je na místě, aby se obrátil na v daném oboru odborně vybavený správní orgán a opatřil jeho stanovisko.

V dané věci není sporu o tom, že územní řízení se týkalo stavby, jejíž součástí je jaderné zařízení ve smyslu ust. § 126 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 a ust. § 2 písm. h) bod 2. atomového zákona. Stavební úřad proto postupoval v souladu se zákonem, když si vyžádal od osoby zúčastněné na řízení předmětné rozhodnutí Úřadu. Úřad rozhodl dne 29. 12. 2005 na základě ust. § 9 odst. 1 písm. a) atomového zákona tak, že povolil umístění jaderného zařízení – skladu jaderného paliva. V rozhodnutí zároveň stanovil podmínky, jejichž splnění podmiňuje činnost povolenou tímto rozhodnutím. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že rozhodnutí Úřadu, kterým se povoluje určitá činnost je samostatným rozhodnutím, o kterém se vede správní řízení. Vztah rozhodnutí Úřadu k řízením podle stavebního zákona je upraven v ust. § 14 odst. 4 atomového zákona, podle kterého je povolení zároveň souhlasem podle zvláštního zákona. V tom spočívá specifikum rozhodnutí Úřadu, což vyplývá i z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 5. 2002, č. j. 5 A 175/2000 - 24, podle kterého *„[p]ostavení atomového zákona vůči dalším zvláštním předpisům upravujícím další úseky státní správy (stavebnímu zákonu, zákonu o ochraně přírody a krajiny, zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, zákonu o odpadech) je pak výslovně*

upraveno buď atomovým zákonem (např. § 24), popř. zvláštními zákony. Nelze nevidět, že mezi těmito zvláštními právními předpisy, upravujícími jednotlivé úseky výkonu státní správy, má atomový zákon určité výhradní postavení v tom, že výkon státní správy a dozor není dekoncentrován (či dokonce přenesen na orgány samosprávy), ale je svěřen jednomu odbornému ústřednímu orgánu. Výhradnímu postavení nasvědčuje i výslovná úprava např. § 126 odst. 3 stavebního zákona a § 14 odst. 4 atomového zákona, kdy Státní úřad pro jadernou bezpečnost není zahrnut mezi jiné orgány státní správy (tzv. dotčené orgány státní správy), chránící jiné zájmy upravené zvláštními předpisy (zákonem ČNR č. 114/1992 Sb., zákonem č. 138/1973 Sb. a dalších)."

Judikatura Nejvyššího správního soudu dále dovodila, že stavební úřad disponuje odbornou znalostí pouze v části hledisek uvedených v ust. § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. Např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[z]bylou škálu odborných kompetencí představují dotčené orgány státní správy, které stavební úřad doplňují. Nejsou v pozici účastníků řízení, nýbrž zaujímají postavení sui generis; podstatou tohoto postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který územní řízení vede, a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území. Stavební úřad je jejich stanovisky vázán (§ 126 stavebního zákona), neboť sám nedisponuje jednak působností, jednak odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány státní správy. Stavební úřad plní v tomto ohledu roli* ‚koordinátora' *a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky (§ 37 odst. 3 starého stavebního zákona). Cílem popsaného systému vztahů stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy je zajistit komplexní posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí.*" Současně v tomto rozsudku ve vztahu k žalobní námitce ohledně hlukové studie Nejvyšší správní soud uvedl, že se jedná o námitku, o níž má pravomoc rozhodnout stavební úřad, protože spadá do působnosti stavebního úřadu či dotčených orgánů státní správy. Jednalo se tak o námitku z oblasti působnosti orgánu ochrany veřejného zdraví, o níž bylo možné rozhodnout jen v součinnosti s tímto orgánem, od něhož si měl stavební úřad vyžádat stanovisko. Takový postup je podle Nejvyššího správního soudu třeba aplikovat zejména v takových situacích, kdy souhlas nijak nereaguje na námitku žalobce a z hlediska chronologického reagovat ani nemůže. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že rozhodnutí o žalobních námitkách, které náleží do věcné působnosti jiného orgánu, nelze opřít pouze o konstatování, že tento orgán vydal souhlas s umístěním stavby podle projektové dokumentace, aniž by uvedený orgán zároveň zaujal stanovisko ve vztahu k těmto námitkám.

Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod, pro který by se měl od závěrů obsažených v citovaném rozsudku odchýlit. Účastník řízení uplatnil v odvolání námitky, které z převážné části spadaly do působnosti Úřadu, jelikož se týkaly dopadů umístění stavby skladu jaderného paliva na životní prostředí z hlediska specifik jaderného zařízení. Ostatně i stěžovatel připouští, že Úřad hájí veřejný zájem na ochraně osob a životního prostředí před nežádoucími účinky ionizujícího záření. Na uvedené námitky však Úřad ve svém rozhodnutí nereagoval, a ani reagovat nemohl, protože byly uplatněny až v územním řízení. Bylo-li povinností správních orgánů rozhodujících v územním řízení vypořádat všechny uplatněné námitky a správní orgán pro to nedisponoval dostatečnou odborností,

měl se obrátit na Úřad a vyžádat si od něj stanovisko a poté uplatněné námitky vypořádat. Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožnil s názorem městského soudu.

Výklad zastávaný stěžovatelem by ad absurdum vedl k tomu, že by v územním řízení nemusely být vypořádávány žádné odborné námitky vztahující se k umístění skladu jaderného paliva a postačilo by pouze poukázat na rozhodnutí Úřadu, ve kterém takové námitky nemohly být vypřádány. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že v řízení, ve kterém vydává Úřad podle atomového zákona rozhodnutí, je účastníkem řízení pouze žadatel (§ 14 atomového zákona). K tomu lze podpůrně odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 2 As 9/2011 - 154. Přitom podle ust. § 39 stavebního zákona z roku 1976 byl stavební úřad povinen v územním rozhodnutí vedle vymezení území pro navrhovaný účel a stanovení podmínek k ochraně veřejných zájmů v území rozhodnout i o námitkách účastníků řízení. Povinnost vypořádat odvolací námitky vyplývá pro odvolací orgán z ust. § 68 odst. 3 správního řádu. K výše uvedeným závěrům lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 104/2013 - 21, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 60/2013 - 33).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníku řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštních zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V tomto řízení osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu